

வாலிவதைப் படலம்*

அமர்·க·கண்ணதிப்பினி டிரைவுவளிம்டு *

கம்பராமாயணம் -- கிளி நீந்தா காண்டம்

வாலி வதைப்படலம்

அமரர் க. கணபதிப்பிள்ளை நினைவு வெளியீடு

வெளியீடு வோர்:

அகில இலங்கை கம்பன் கழகத்தினர்

கழகத்தால் வெளியிடப்பட்ட பிற நூல்கள்--

1. திருக்கேதீஸ்வரநாதர் வண்டுவிடு தூது
... வித்துவான் சி. ஆறுமுகம்
2. நல்லூரான் வெண்பா நாற்பது
— வித்துவான் சி. ஆறுமுகம்
3. கந்தர் அநுஷ்஠ி

முன்னுரை

கம்பனுடைய இராமாயணத்தில் ‘வாலிவதை’ என்னும் பகுதி சிறப்பானதொன்றுக் அமைகின்றது. காவியக் கதை வளர்ச்சியினை ஆய்பவர்கள், கதை மாந்தர்களின் குணப்பன் புகளை ஆய்பவர்கள் சோக நாடகத்திற்களிலே ஈடுபடுவர்கள், கதைக்கரு கதைமாந்தர் முதலியவற்றின் உளவியல்புகளை உன்னிப்பாக நோக்குபவர்கள், கவிநயம் கால் பவர்கள் ஆகியோருக்கெல்லாம் பெருவிருந்து அளிக்கும் பகுதியாக வாலிவதை திகழ்கின்றது.

(காவியக் கதை வளர்ச்சியிலே வாலிவதை ஒரு சிறப்பான திருப்புமையமாக அமைகின்றது.) இராமாயணத்தின் பின் அரைவாசிப் பகுதி இராம-இராவண யுத்தம் பற்றியதே. இராம அவதாரத் தின் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்று அரக்கரை அழித்தலாகும். பாலகாண்டத்தில் தாடகை வதையும், ஆரணிய காண்டத்தில் கரதூஷனை தியோர் வதையும், கிஷ்ணிந்தா காண்டத்தில் வாளி வதையும், யுத்தகாண்டத்தில் இராவனுகியோர் வதையும் இடம் பெறுகின்றன. இந்நான்கு வதைகளிலே மூன்றாவது அரக்கர் இடம் பெறுகின்றனர். ஆனால் வாலி வதையிலே குரங்கினத்தரசனுகிய வாலி கொல்லப்படுகிறார். இதற்கும் ஏனைய மூன்று வதைகளுக்கும் தொடர்பு உண்டா? இல்லை என்றே வாலி நிலை நாட்ட முற்படுகிறார்.

“அரக்கரோ ரழிவுசெய்து கழிவரே வதற்கு? வரே
குரக்கினத் தரசைக்கொல்ல மனுநெறி கூறிற்றுண்டோ?”

என்பது வாலியினுடைய வாதம். இராவணனுடைய அழிவு அரக்கருடைய முற்றுன அழிவுக்கு வேண்டிய தொன்றாகும். இராவணன் வரம்பிலா வரம்பெற்ற சிவபக்தன். அவன் வரம்பில் ஆற்றலுடைய வாலியின் நண்பன். இராவணனுக்குக் கடைசி நேரத்திலே உதவக்கூடியவன்.

“கிட்டு வார்பொரக் கிடைக்கின் அன்னவர்
பட்ட நல்லலம் பாகம் எய்துவான்”

என வாலி பேசப்படுகிறார். நேருக்கு நேர் போர் செய்யும் எதிரியினுடைய அரைப் பலத்தைப் பெறும் ஆற்றலுடையானுடைய துணை இராவணனுக்குக் கிடையாவண்ணம் அழையவே கிஷ்ணிந்தையில் வாலிவதை நடைபெறுகின்றது.

கம்பராமாயணப் பெரிய பாத்திரங்களுள் வாஸியினதுமோன்று. அவன் ஒரு சிறந்த வீரனுக்குச் சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளான். சொல்லின் செல்வன் அனுமன் “வரம்பில் ஆற்றலான்” என வாலியின் வீரத் தைப் புகழ்ச்சியுடன் இராமனுக்குக் கூறுகிறான். கம்பனே தன்கூற்றுக் “‘வீரரை யார் வியவாதார்?’” என்று நெஞ்சில் தைத்த அம்பினை வாலி பிடுங்கிய போது “அமரரும் அவனரும் பிறரும் வீங்கினார்கள் தோன்” என்று கூறுஞ் சந்தர்ப்பத்திலே வியக்கின்றான். அவனுடைய உலகியலறிவினையும் தர்மம் பற்றிய சிந்தனையினையும் அவன் இராமனுடன் விவாதம் செய்யுமிடத்திலே நன்கு உணரக்கூடியதாயுள்ளது. சுக்கிரவன் போருக்கு அறை கூவியபோது, ஆத்திரத்துடன் போர்ப்பாரிய எழுந்த வாலிக்கு இராமனுடைய துணை சுக்கிரவன் பால் உள்ளது எனத் தாரை கூறியபோது. அவன் ஆணவும், தற்பெருமை எதுவுமின்றி இராமன் பால் நம்பிக்கையும் நல்லெண்ணமும் வைத்துப் பேசுமிடம் வாலி யென்னும் பாத்திரத்தின் சிறந்த குணத்தை வெளிப்படுத்து மிடமாகும். இதனாலேயே கம்பன் அவனைச் “சிறியன சிந்தியாதான்” என்று பொருத்தமாகச் சொல்லுகிறான். அவன் மகன் அங்கதன் “சிந்தையாற் செய்கையாலோர் தீவினை செய்திலாதாய்” என்று வாலி இறந்த போது புலம்புகிறான்.

கம்பராமாயணத்தின் கிளைக்கதையாக நடைபெறும் ஒரு சோக நாடகத்தின் தலைவருகை வாலி சித்திரிக்கப்படுகின்றான். சோக நாடகத்தின் தலைவர்களின் தீக்குணங்களே முதலில் பெரிதுபடுத்திக் கூறப்படும் அவர்களுடைய அறிவுக்கு முன்னார் தான் நல்ல குணங்களேல்ல ம் நிரைப் படுத்தப்படும். விளக்கு அணைவதற்கு மூன்றார் பிரகாசமாக ஒளி வீசி விட்டு அவிவது போலவே வாலி என்னும் சோக நாடகத் தலைவரின் நல்ல குணங்களெல்லாம் ஓவியிசிப் பிரகாசிக்கின்றன. மார்பிலே அம்பு நாதத்துத் துடிதுடிக்கும் போதும், தனக்கு மறைந்திருந்து அம்பு எங்க இராமனை “ஏகவான் இயம்பலுற்றான்” என்று கம்பன் கூறுகிறான். இறக்குந்தறுவாயில் “வெற்றரசெய்தி யெம்பிலிட்டர செனக்கு விட்டான்” என்றும், நறவுமருந்திப் புத்தி வேறுபாட்டாலே தீமையான காரியங்களைச் செய்யினும் என் தம்பி சுக்கிரவனைக் கொன்றிட வேண்டாம் என்றும், இராமனின் தம்பியர் “தன்முனைக்கால கொல் வித்தானென்றி கழ்வரேற் தடுத்தி” என்றும், “என் தம்பி நின் தம்பியாக நினைதி” என்றும் இராமனிடம் வரங்கேட்கும் கட்டத்தில் வாலி உண்மையாகவே “சிறியன சிந்தியாதான்” ஆகிவிடுகிறான். யூனியஸ் சீசரைத் தடுத்த கல்பூர்ணீயா போல வர்வியைப் போருக்குச் செல்ல வேண்டாமெனத் தாரை தடுக்கிறான். அங்கு யூனியஸ் சீசர் தன் வீரத்தினைக் கூறியது போலவே இங்கும் வாலி தன் வீரத்தினைக் கூறுகிறான். இவ்வாறு சோக நாடகத்தின் பல்வகைப்பட்ட அண்புகளை ‘வரலிவங்கு’ என்னும் சோக நாடகத்தின்கண் கண்டின்புறுவர் கலைமகிழ்ந்து.

இராமன் என்னும் களங்கமில்லாத பாத்திரத்துக்கு வாலிவதை ஒரு சிறிய களங்கத்தைத் தேடிவிடுகின்றது. குரிய வழிசத்திலே பிறந்தவன் இராமன். இதனால், இவன் இராமகுருயன் எனப்படுவதற்குப் பதிலாக இராமச்சந்திரன் என அழைக்கப்பட்டதன் காரணம் இது தான் போலும்! வாலிவதை ஏன் நடைபெற்றது என்பதை உளவியல் அடிப்படையிலே ஆராய்ந்துள்ளார் ஆ. வேலுப்பிள்ளை (இளங்கதிர், 1958-59, பக் 44-47) “என் செய்யப்படாது” அல்லது “என் செய்ய வில்லை” என்ற வினாவிற்குக் கிடைக்கும் விடையில் காரணம் (Cause), சமாதானம் (Reason), சாட்டு (Excuse) என்னும் கருத்துச் சாயைகள் காணப்படலாமென, இன்றைய உளநாலார் கூறுவார். இக்கருத்துச் சாயைகள் வாலிவதையுடன் எவ்வாறு மிகச் சிறப்பாகத் தொடர்புற்றிருக்கின்றன என ஆ. வேலுப்பிள்ளை அக்கட்டுரையிலே ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார்.

வாலிவதையிலும் கம்பனுடைய கவிவண்ணம் மிக நேர்த்தியாகவே அமைந்துள்ளது. எல்லாப் பாடல்களுமே அவனுடைய ஏனைய பாடல்களைப் போலவே அனுபவப் பொலிவு, கற்பனைச் செறிவு, உணர்ச்சிப் புலப்பாடு, அலங்காரச் சிறப்பு ஆகியனவற்றைக் கொண்ட மைந்துள்ளன. ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் பார்ப்பது போல, வி. செல்வநாயகம், வாலிவதையிலே இடம்பெறும் “கண்ணுற்றுன் வாவி” என்னும் பாடலை ஆராய்ந்து “வாலியின் மனோபாவத்தை யும் அவனிடத்தே தோன்றிய மூவகை மெய்ப்பாடுகளையும் ஒரு பாட்டிலே தெளிவுறக் காட்டும் ஆற்றல் கம்பன் முதலான பெரும் புலவர்களுக்குத்தான் உண்டு” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (இளங்கதிர், 1958 - 59 பக். 148 - 54). வாலிவதையின் பல்வேறு சிறப்புப் பண்டுகளையெல்லாம் தர்க்கரீதியாக ஆராய்ந்து ‘சிறியனசிந்தியாதான்’ என்றிரு தனி நாலையே எஸ். இராமகிருஷ்ணன் எழுதியுள்ளார்.

எம்போன் றவர்களும் எமக்கு முன்னேரும் இவங்கைப் பல்கலீக்கு கழகத்திலே இச் சிறப்புமிகு வாலிவதைப் பகுதியைப் பாட நெறியாகப் படித்துச் கவைத்து வந்துள்ளோம். யாழ்ப்பாணப் பல்கலீக் கழகத்தில் தமிழ் கற்கும் மாணவர்கள் இப்பகுதியினைத் தற்போது படித்து வருகிறார்கள். வாலிவதை என்னும் இப்பகுதியினைத் தனியாக அச்சிட்டு வெளியிடுவதன் மூலம் இதனைப் படிக்கும் மாணவர்களுக்குக் கம்பன் கழகமும், இவ்வெளியீட்டுக்குப் பணங்களில் புரியும் பெரியோர்களும் பெருந்தொண்டு செய்கிறார்கள்.

இந்நால் கம்பன் கழகத்துடன் தொடக்காலம் முதல் தன்னை இணைத்துக்கொண்ட ஒரு குடும்பத்தின் முயற்சியாலே வெளிவருகின்றது. கம்பன் கழகத்துத் தொடக்காலக் காப்பாளருள் ஒருவராக

இருந்து வருபவர் திரு. தா. கணக்கந்தரம், வர்த்தகப் பிரமுகராகிய இவர் கம்பன் கழகத்துக்குச் செய்துவந்துள்ள உதவிகள் பல. இவருடைய குடும்பம் கம்பன் கழகக் குடும்பத்துட் சங்கமமாகியுள்ளது. கம்பன் கழகத்தின் பொருளாளராக இருந்து வருபவர் திரு. க. மாணிக்கவாசகர். இவருடைய உதவிகளைக் கம்பன் கழக அங்கத்தினர் நன்கு அறிவர். சுருஷிலீஸ் சேர்ந்த திரு. மாணிக்கவாசகரின் தந்தையும் திரு. கணக்கந்தரத்தின் மாமனுமாகிய திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் அண்ணமயிலை இறைவனடி சேர்ந்தார். அவருடைய சிரார்த்த தினத்தை நினைவுறும் வகையிலே மகனும், மருமகனும் கம்பன் கழகத்தினாடாக இந்தாலே வெளிக் கொணர்கின்றனர். அமரர் திரு. கணபதிப்பிள்ளை ஒரு விவசாயியாகவே வாழ்ந்தவர். கம்பனுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் நெறங்கிய கொடர்பிருந்தது. தன்னைக்காத்த சடையப்ப வள்ளலை இராமாயணப் பாடல்களிலே வாழவைத்த கம்பன் இராமனுடைய பட்டாபிழேகத்தின் போது அவனுடைய முடியினை உழவர்கள் தாக்கிக் கொடுத்தனர் என்று கூறுகிறேன். எனவே, உழவர் பெருமக ஞகிய திரு. கணபதிப்பிள்ளை நினைவாகக் கம்பனுடைய இவ்வாலிவதை நூல் வெளிவருவது மிகப் பொருத்தமானதே. அவருக்குச் செலுத்தும் தமிழ் அஞ்சலி இது. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிலே இதுபோன்ற நல்ல தமிழ் நூல்களை வெளிக்கொணர உதவுபவர்கள் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்பவர்கள்.

இந்தாலேப் படிப்பவர்கள் பெறும் தமிழ் இன்பத்தினுடைல் அமரர் திரு. கணபதிப்பிள்ளை புத்துயிர்ப்புப் பெறுவர்.

தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்,
திருநெல்வேலி.

2. 2. 1987.

பேராசிரியர் அ. கணமுகதாஸ்

வாலி வதைப் படலம்

இராமன் முதலிய யாவரும் சென்ற மலைவழி

வெஸ் கண் ஆளிரஹும், மீளி மாவும், வேக நாக மும்,
சிங்கஏறு இரண்டொடும் திரண்ட அன்ன செய்கையார்,
தங்கு சாலம், மூலம் ஆர் தமாலம், ஏலம், மாலைபோல்
பொங்கு நாகமும், துவன்று, சாராலூடு போயினர். 1

உழை உலாம் நெடுங்கண் மாதர் ஊசல்; ஊசல் அல்லவேல்,
தழை உலாவு சந்து அலர்ந்த சாரல்; சாரல் அல்லவேல்,
மழை உலாவு முன்றில்; அல்ல, மன்றல் நாறு சண்பகக்
குழை உலாவு சோலை; சோலை அல்ல, பொன்செய் குன்றமே. 2

அறங்கள் நாறும் மேனியார், அரிக் கணங்களோடும், அங்கு
கிறங்கு போதும், ஏறு போதும், சறு இலாத ஒதையால்,
கறங்கு வார் கழல் கலன் கலிப்ப, முந்து கண் முகிழ்த்து
உறங்கு மேகம், நன்கு உணர்ந்து, மாக மிது உலாவுமே. 3

நீடு நாகமூடு மேகம் ஓட, நீரும் ஓட, நேர
ஆடு நாகம் ஓட, மான யானை ஓட, ஆளி போம் —
மாடு நாகம் நீடு சாரல், வாளை ஒடும் வாவியூடு
ஓடு நாகம் ஓட, வேங்கை ஒடும், யூகம் ஓடவே. 4

மருண்ட மா மலைத் தடங்கள் செல்லல் ஆவ அல்ல—மால்
தெருண்டலாத மத்த யானை சீறி நின்று சிந்தலால்,
இருண்ட காழி அகில், தடத்தொடு இற்று வீழ்ந்த சந்து வந்து
உருண்டபோது, அழிந்த தேன் ஒழுக்கு பேர் இழுக்கினே! 5

மினல் மணிக் குலம் துவன் றி, வில் அலர்ந்து, விண் குலாய்,
அனல் பரப்பல் ஒப்ப, மிது இமைப்ப, வந்து அவிப்பபோல்
புனல் பரப்பல் ஒப்பு இருந்த பொன் பரப்பும் என்பரால்—
கிளைய வில் தடக் கை வீரர் ஏகுகின்ற குன்றமே. 6

மருவி ஆடும் வாவிதோறும் வான யாறு பாயும், வந்து;
இருவி ஆர் தடங்கள் தோறும் ஏறு பாயுமாறுபோல்,
அருவி பாயும்; முன்றில், ஒன்றி யானை பாயும்; ஏனவில்,
குருவி பாயும்; ஒடி, மந்தி கோடு பாயும் — மாடு எலாம். 7

தேன் இழுக்கு சாரல் வாரி செல்லின், மிது செல்லும் நாள்—
மீன் இழுக்கும்; அன்றி, வான வில் இழுக்கும்; வெண் மதிக்
கூன் இழுக்கும்; மற்று உலாவு கோள் இழுக்கும்; என்பரால்—
வான் இழுக்கும் ஏல வாச மன்றல் நாறு குன்றமே. 8

**வாலியின் இருப்பிடத்தைச் சாந்தி, ஒருவர்க்கொருவர்
ஆலோசித்தல்**

அன்னது ஆய குன்றின் ஆறு, சென்ற வீரர், ஜிந்தொடு ஜிந்து
என்னல் ஆய யோசனைக்கும் உம்பர் ஏறி, இந்பரில்
பொன்னின் நாடு இழிந்தது அன்ன, வாலி வாழ் பொருப்பு இடம்
துன்னினார்கள்; ‘செய்வது என்னை?’ என்று நின்று சொல்லுவார்: 9

இராமன் தன் கருத்தை வெளியிடுதல்

அவ் இடத்து, இராமன், ‘நீ அழைத்து, வாலி ஆனது ஒர்
வெவ்விடத்தின் வந்து போர் விளைக்கும் ஏல்லை, வேறு நின்று,
எவ்விடத் துணிந் து அழைந்தது; என் கருத்து கிடை’ என்றனன்;
தெவ் அடக்கும் வெள்ளியானும், ‘நன் ரூ இது’ என்று சிந்தியா, 10

**இராமன் உரைப்படி, சக்கரீவன் ஆரவாரித்து,
வாலியைப் போருக்கு அழைத்தல்**

வார்த்தை அன்னது ஆக, வான் இயங்கு தேவினேன் மகன்?
நீர்த் தரங்க வேலை அஞ்ச, நீல மேகம் நாணவே,
வேர்க்கு மண்ணார் இரிந்து, விண்ணார்கள் விழ்ம, மேல்
ஆர்த்த ஒசை, ஈசன் உண்ட அண்டம் மூற்றும் உண்டதே. 11

இடத்து, உரப்பி, ‘வந்து போர் எதிர்த்தியேல் அடர்ப்பென்’ என்று,
அடித்தலங்கள் கொட்டி, வாய் மடித்து, அலங்கல் தங்குதோன்
புடைத்து நின்று, உளைத்த பூசல் புக்கது என்ப-மிக்கு இடம்
துடிப்ப, அங்கு, உறங்கு வாலி திண்செவித் துளைக்கணே. 12

தம்பியின் முழக்கம் கேட்டு, வாலி போருக்கு எழுதல்

மால் பெருங் கட கரி முழக்கம் வாள் அரி
ஏற்பது செவித்தலத்து என்ன, ஒங்கிய
ஆர்ப்பு ஒவி கேட்டவன் — (அமளிமேல் ஒரு)
பாற்கடல் கிடற்றதே அனைய பான்மையாள்) 13

உருத்தனன் பொர எதிர்ந் து இளவல் (உற்றமை, ப
(வதரத் தடந் தோளினேன்) மதைத் தின் எண்ணினுன்;
சிரித்தனன்; அவ் ஒவி,) திசையின் அப் புறத்து
இரித்தது, அவ் உலகம் ஒர் ஏழூரு ஏழையும்.) 14

எழுந்தனன், (வல் விரைந்து, இருதி ஊழியில்) ④
கொடுந் திரைக் கடல் கிளர்ந்தனைய கொள்கையான்; ①
அழுந்தியது, அக் கிரி; (அருகில் மாஸ் வரை
விழுந்தன, தோள் புடை விசித்த காற்றினே.) 15

போய்ப் பொடித்தன மரிர்ப் புறத்த, (வெம் பொறி) ②
காய்ப்பொடு உற்று எழு வட கனலும் கண் கெட,
தீப் பொடித்தன, (விழி); தேவர் நாட்டினும்
மீப் பொடித்தன புகை, (உயிர்ப்பு வீங்கவே.) 16

கைக் கொடு கைத்தலம் புடைப்ப, காவலின்
தீக் கயங்களும் மதச் செருக்குச் சிந்தின;
உக்கன உரும் இனம்; உலைந்த உம்பரும்;
நெக்கன, நெரிந்தன, நின்ற குன்றமே. 17

‘வந்தவென்ன! வந்தவென்ன!’ என்ற வாசகம்
இழுதே இந்திரி முதல் திசை எட்டும் கேட்டன;
சந்திரன் முதலிய தாரகைக் குழாம்
சிந்தின, மணி முடிச் சிகரம் தீண்டவே. 18

வீசின காற் வின் வேர் பறிந்து, வெற்பு இனம்
ஆசையை உற்றன; அண்டப் பித்திகை சூப்பு காலை ஒன்று
பூசின, வெண் மரிர் பொடித்த வெம் பொறி;
கூசினன் அந்தகன்; குலைந்தது உம்பரே. 19

கடித்த வாய் எயிரு உகு கனல்கள் கார் விசும்பு
இடித்த வாய் உகும் உரும்கினத்தின் சிந்தின;
தடித்து வீழ்வன எனத் தகர்ந்து சிந்தின,
வடித்த தோள்வலயத்தின் வயங்கு காக எலாம்.) 20

ஞாலமும், நால் திசைப் புனலும், நாகரும்,
ஞாலமும், முற்றிட முடிவில் தீக்கும் அக்
காலமும் ஒத்தனன்; கடலில் தான் கடை
ஞாலமும் ஒத்தனன், எவரும் அஞ்சவே. 21

மனைவி தாரை விலக்கவு, வாலி மருத்துக் கூறுதல்

ஆயிடை, தாரை என்று அமிழ்தின் தோன் றிய
வேவிடைக் தோளினுள், இடை விலக்கினுள்;
வாயிடைப் புகை வர, வாலி கண் வரும்
தீயிடை, தன் நெடுங் கூந்தல் தீகின்றுள். 22

‘விலக்கனை; விடு; விடு; விளித்தாளான் உரம் கலக்கி, அக் கடல் கடைந்து அழுது கண்டென, உலக்க இன் உயிர் குடித்து, ஒல்லை மீள்குவல், மஸீக் குல மயில்!’ என, மடந்தை சூறுவாள்:

23

‘கொற்றவ! நின் பெருங் குவவத் தோள் வலிக்கு இற்றனன், முன்னை நாள், ஈடு உண்டு ஏகினுன்; பெற்றிலன் பெருந் திறல்; பெயர்த்தும் போர் செயற்கு உற்றது, நெடுந் துணை உடைமையால்’ என்றாள்.

24

‘முன்று என முற்றிய முடிவு இல் பேர் உலகு என்று, உடன் உற்றன, எனக்கு நேர் எனத் தோன்றினும், தோற்று, அவை தொலையும் என்றவின் சான்று உள்; அன்னவை — தையல்! — கேட்டியால்;’

25

‘மந்தர நெடு வரை மத்து, வாசுகி அந்தம் இல் கடை கயிறு, அடை கல் ஆழியான், சந்திரன் தாண், எதிர் தருக்கின் வாங்குநர், இந்திரன் முதலிய அமரர், ஏஜன்யோர்;’

26

‘பெயர்வுற வலிக்கவும், மிடுக்கு இல் பெற்றியார் அயர்வுறல் உற்றதை நோக்கி, யான், அது தயிர் எனக் கடைந்து, அவர்க்கு அழுதம் தந்தது, மயில் இயல் குயில்மொழி! மறக்கல் ஆவதோ?’

27

‘ஆற்றல் இல் அமரரும், அவனர் யாவரும், தோற்றனர்; எஜனயவர் சொல்லற்பாலரோ? கூற்றும், என் பெயர் சொலக் குலையும்; ஆர், இனி மாற்றவர்க்கு ஆசி வந்து, எதிரும் மாண்பினேர்?’

28

‘பேதையர் எதிர்க்குவர்எனினும், பெற்றுடை உதிய வரங்களும், உரமும், உள்ளதில் பாதியும், என்னதால்; பகைப்பது எங்குனம்? நீ, துயர் ஒழிக்!’ என, நின்று கூறி னன்.

29

‘கக்கிரிவனுக்கு இராமன் துணை வந்துள்ளான்’ என்று தாரை சொல்ல, வாலி இராமனது நற்பண்புகளை எடுத்துக்கூறி, மறுத்து உரைத்தல்

அன்னது கேட்டவன், ‘அரசு! “ஆயவற்கு இன் உயிர் நட்பு அமைந்து இராமன் என்பவன், உள் உயிர் கோடலுக்கு உடன் வந்தான்” என, துண்ணிய அன்பினர் சொல்லினார்’ என்றாள்.

30

‘இழைத்த வல் இரு வினைக்கு ஜனா காண்கிலாது அழைத்து அயர் உலகினுக்கு அறத்தின் ஆறு எலாம் இழைத்தவற்கு, இயல்பு அல இயம்பி என் செய்தாய்? பிழைத்தனை; பாவி! உன் பெண்மையால்’ என்றுன். 31

இருமையும் நோக்குறும் இயல்பினுற்கு இது பெருமையோ? இங்கு இதில் பெறுவது என்கொலோ? அருமையின் நின்று, உயிர் அளிக்கும் ஆறுடைத் தருமமே தவிர்க்குமோ தன்னைத் தான் அரோ? 32

‘ஏற்ற பேர் உலகு எலாம் எய்தி, ஈன்றவள் மாற்றவள் ஏவ, மற்று, அவள்தன் மைந்தனுக்கு ஆற்ற அரும் உவகையால் அளித்த சீயஜைப் போற்றலே; இன்னன் புகறல்பாலையோ?’ 33

‘நின்ற பேர் உலகு எலாம் நெருக்கி நேரினும், வென்றி வெஞ்சிலை அலால், பிறிது வேண்டுமோ? தன் துணை ஒருவரும், தன்னில் வேறு இலாண், புன் தொழில் குரங்கொடு புணரும் நட்பனே?’ 34

‘தம்பியர் அல்லது தனக்கு வேறு உயிர் இப்பரின் இலது என எண்ணி ஏய்ந்தவன், எம்பியும் யானும் உற்று எதிர்ந்த போரினில் அம்பு இடை தொடுக்குமோ, அருளின் ஆழியான்?’ 35

‘இருத்தி, நீ, இறை, இவண்; இமைப்பு இல் காலையில், உருத்தவன் உயிர் குடித்து, உடன் வந்தாரயும் கருத்து அழித்து, எய்துவென்; கலங்கல்’ என்றனன்; விரைக் குழல், பின், உரை விளம்ப அஞ்சினேன். 36

வாலி போரை விரும்பி, குன்றின் புறத்து வருதல்

~~விரும்பி~~ உல்லை, செரு வேட்டு, உயர் வன் புய ஓங்கல் உம்பர் எல்லைக்கும் அப்பால் இவர்கின்ற இரண்டினேடும், மேலூலின் மல்லல் கிரியின்தலை வந்தனன், வாலி — கீழ்பால், தொல்லைக் கிரியின்தலை தோற்றிய ஞாயிறு என்ன. 37

நின்றுன், எதிர் யாவரும் நெஞ்சு நடுங்கி அஞ்சு, தன் தோள் வலியால் தகை மால் வரை சாலும் வாலி, குன்றூடு வந்து உற்றனன் — கோள் அவணன் குறித்த வன் தூணிடைத் தோன்றிய மா நரசிங்கம் என்ன. 38

ஆர்க்கின்ற பின்னேன்தனை நோக்கினன்; தானும் ஆர்த்தான்;
வேர்க்கின்ற வானத்து உரும்ரறு வெறித்து வீழப்
போர்க்கின்றது, எல்லா உலகும் பொதிர்வுற்ற பூசல் —
கார்க்குன்றம் அன்னுன் நிலம் தாவிய கால் இது என்ன. 39

வாலி சுக்கிரிவர்களை இராமன் வியந்து, இவவலுக்குக் கூறுதல்
அவ் வேலை, இராமனும், அன்புடைத் தம்பிக்கு, ‘ஜய!
செவ்வே செல நோக்குத்; தாவைர் தேவர் நிற்க,
எவ் வேலை, எம் மேகம், எக் காலோடு எக் கால வெங் தீ,
வெவ் வேறு உலகத்து இவர் மேனியை மானும்?’ என்றுன். 40

‘சுக்கிரிவன் செய்கையால் ஒன்றையும் உணர்ந்திலென்’ என்று
இலக்குவன் அவன்மீது ஜயுற்றுக் கூறுதல்
வள்ளற்கு, இளையான் பகர்வான், ‘இவன், தம் முன் வாழ்நாள்
கொள்ள, கொடுங் கூற்றுவலைக் கொணர்ந்தான்; குரங்கின்
எள்ளற்குறு போர் செய் எண்ணினான் என்னும் இன்னல்
உள்ளத்து இடை ஊன்ற, உணர்ந்திலென் ஒன்றும்?’ என்றுன். 41

ஆற்குது, பின்னும் பகர்வான், ‘அறத்தாறு அழுங்கத்
தேற்குது செய்வார்களைத் தேறுதல் செவ்விது அன்றுல்;
மாற்றுன் எனத் தம்முனைக் கொல்லிய வந்து நின்றுன்,
வேற்குர்கள்திறத்து இவன் தஞ்சம் எனி? வீர!’ என்றுன். 42

இவவலுக்கு இராமன் ஏற்ற மழுமொழி பகர்தல்
‘அத்தா! இது கேள்’ என; ஆரியன் கூறுவான், ‘இப்
பித்து ஆய விலங்கின் ஒழுக்கினைப் பேசல் ஆமோ?
எத் தாயர் வயிற்றினும், பின் பிறந்தார்கள் எல்லாம்
ஒத்தால், பரதன் பெரிது உத்தமன் ஆதல் உண்டோ?’ 43

‘வில் தாங்கு வெற்பு அன்ன விலங்கு எழில் தோள்! “மெய்ம்மை”
உற்குர் சிலர்; அல்லவேர பலர்’ என்பது உண்மை.
பெற்குருமைப் பெற்ற பயன் பெறும் பெற்றி அல்லால்,
அற்குர் நவை என்றலுக்கு ஆகுநர், ஆர் கொல்?’ என்றுன். 44

— 7 —

அப்பொழுது; வாலி சக்கீவர் நெருங்கிப் பொருதல்

வீரத் திறலோர், இவை இன்ன விளம்பும் வேலை,
தேரில் திரிவான் மகன், இந்திரன் செம்மல், என்று இப்
பாரில் திரியும் பணி மால் வரை அன்ன பண்பார்,
மூரித் திசை யானை இரண்டு என, முட்டினுரே. 45

குன்றேடு குன்று ஒத்தனர்; கோள் அரிக் கொற்ற வஸ் ஏறு
ஒன்றேடு சென்று, ஒன்று எதிர் உற்றனவேயும் ஒத்தார்;
நின்றூர்; திரிந்தார் நெடுஞ் சாரி; நிலம் திரிந்த,
வன் தோள் குயவன் திரி மட்கலத்து ஆறி என்ன. 46

தோளோடு தோள் தேய்த்தனி, தொல் நிலம் தாங்கல் ஆற்றுத்
தாளோடு தாள் தேய்த்தனி, தந்த தழல் பிறங்கல்,
வாளோடு மின் ஒடுவபோல், நெடு வானின் ஒடும்-
கோளோடு கோள் உற்றிறன ஏற்று, அடர்ந்தார், சொதித்தார். 47

தம் தோள் வளி மிக்கவர், தாம் ஒரு காய் வயிற்றின்
வந்தோர், மட மஸ்கை பொருட்டு மலைக்கலுற்றூர்;
சிந்து ஒடு அரி ஒன் கண் திலோத்தமை காதல் செற்ற
கந்தோபசந்தப் பெயர்த் தொல்லையினேரும் ஒத்தார். 48

இருவரும் விளைத்த பெரும் போர்

கடல் ஒன்றினெடு ஒன்று மலைக்கவர், காவஸ் மேருத்
திடல் ஒன்றினெடு ஒன்று அமர் செய்யவம், சீற்றம் என்பது
உடல் கொண்டு இரண்டு ஆகி உடற்றவும், கண்டிலாதேம்
மிடல், இங்கு, இவர் வெந் தொழிற்கு ஒப்புரை வேறு காணேம். 49

ஊகங்களின் நாயகர் வெங் கண் உமிழுந்த தீயால்,
மேகங்கள் எரிந்தன; வெற்பும் எரிந்த; திக்கின்
நாகங்கள் நடுங்கின; நானிலமும் குலைந்த;
மாகங்களை நண்ணிய விண்ணவர் போய் மகறந்தார். 50

‘விண் மேவினரோ? நெடு வெற்பின் முகட்டினுரோ?
மண் மேவினரோ? புற மாதிர வீதியாரோ?
கண் மேவினரோ?’ என, யாவரும் காண நின்றூர்,
புண்மேல் இரத்தம் பொடிப்ப, கடிப்பார், புடைப்பார். 51

ஏது ஒத்து, உடன் ஆங்கிலை எட்டெடாடு இரண்டும் முட்டும்,
ஆழிக் கிளர் ஆர் கலிக்கு ஐம் மடங்கு ஆர்ப்பின் ஒசை;
பாழித் தடந் தோளினும் மார்பினும் கைகள் பாய,
ஊழிக் கிளர் கார் இடு ஒத்தது, குத்தும் ஒதை. 52

வெவ் வாய் எயிற்றுல் மிடல் வீரர் கடிப்ப, மீச் சென்று,
அவ் வாய் எழு சோரிஅது, ஆசைகள்தோறும் வீச,
எவ் வாயும் எழுந்த கொழுஞ் சூடர் மீன்கள் யாவும்.
செவ்வாயை நிகர்த்தன; செக்கரை ஒத்த, மேகம். 53

வெந்த வல் இரும்பிடை நெடுங் கூடங்கள் வீழ்ப்ப,
சிந்தி எங்கனும் சிதறுவபோல், பொறி தெறிப்ப,
இந்திரன் மகன் புயங்கனும், இரவி சேய் உரனும்,
சந்த வல் நெடுந் தடக் கைகள் தாக்கவிள், தகர்வ. 54

உரக்கிணல் மடுக்கு உந்தவர்; பாதம் இட்டு உதைப்பர்;
கரக்திணல் விசைத்து எற்றவர்; கடிப்பர்; வின்று இடிப்பர்
மாக்கிணல் அடித்து உரப்புவர்; பொருப்புஇளம் வாங்கிச்
சிரத்தின்மேல் எறித்து ஒறுக்குவர்; தெழிப்பர்; தீ விழிப்பர். 55

எடுப்பர் பற்றி; உற்று ஒருவரை வருவர் வீட்டு எறிவர்;
கொடுப்பர், வந்து, உாம்; குத்தவர் கைத்தலம் குளிப்ப;
கடுப்பினில் பெருங் கறங்கு எனச் சாரிகை பிறங்கத்
தடுப்பர்; பின்றுவர்; ஒன்றுவர்; தழுவுவர்; விழுவர். 56

வாலிணுல் உரம் வரிந்தனர், நெரிந்து உக வலிப்பர்;
காலிணுல் நெடுங் கால் பிணித்து உடற்றுவர்; கழல்வர்;
வேவிணுல் அற எறிந்தென, விறல் வலி உகிரால்,
தோலிணேடு உற, நெடு வரை முழை எனத் தொளைப்பர். 57

மண்ணகத்தன மலைகளும், மரங்களும், மற்றும்
கண்ணகத்தினில் தோன்றிய யாவையும், கையால்,
எண் நகப் பறித்து எறிதலின், எற்றலின், இற்ற,
விண்ணணகத்தினை மறைத்தன; மறி கடல் வீழ்ந்த. 58

வெருவிச் சாய்ந்தனர், விண்ணனவர்; வேறு என்ஜை விளம்பல்?
ஒருவக்கு ஆண்டு அமர், ஏருவரும் சோற்றிலர்; உடன்று
செருவில் தேய்த்தவின், செங் கனல் வெண் மயிர்ச் செல்ல,
முரி புல் காணிடை எரி பரந்தன என முஜைவார். 59

அன்ன தன்மையர், ஆற்றலின் அமர் புரி பொழுதின்,
வஸ் நெடுந் தடந் திரள் புயத்து அடு திறல் வாலி,
சொன்ன தம்பியை, தும்பியை அரிதொலைத்தென்ன,
கோல் நகங்களின், கரங்களின், குலைந்து, உகமலைந்தான். 60

சுக்கிரீவன் வருந்தி, இராமனை அடைய, அவன், 'கொடிப் பூ
அனிந்து செல்க' என, அவ்வாறே சென்று சுக்கிரீவன்
மலைதல்

~~போக ஏக்கிலைத் தோது மிலைத் தோது~~
மலைத் தோது இனந்து, இரவி சேய், ஐயன்மாடு அனுகி
~~உலைந்த சிந்தையோடு உணங்கினன், வணங்கிட, 'உள்ளம்~~
~~குலைந்திடேங்; உமை வேற்றுமை தெரிந்திலம்;~~ கொடிப்பூ
~~மிலைந்து செல்க'~~ என விடுத்தனன்; எதிர்த்தனன் மீட்டும். 61

கக்கினுன் உயிர், உயிர்ப்பொடும்; செவிகளின், கண்ணின்,
உக்கது, ஆங்கு, எரிப் படலோடு உதிரத்தின் ஒதம்;
தீக்கு நோக்கினன், செங் கதிரோன் மகன்; செருக்கிப் புக்கு,
பீக், கொடு நெருக்கினன், இத்திரன் புதல்வன். 62

சுக்கிரீவனைப் பற்றிப் பாரிஸ் மோஷுஷ் பொஞ்சுடு வாலி
மேலே தூங்கலூம், வாலிமேஸ் இராமன் அப்பு தூரத்தலூம்

'அடுத்துப் பாரிபை எற்றுவென, (பற்றி) என்று, இளவல்
கடித்தலத்தினும், கழுத்தினும், தன இரு கரங்கள்
மடுத்து, மீக் கொண்ட வாலி மேல், கோல் ஒன்று வாங்கி,
தொடுத்து, நாளெணுடு தோள் உறுத்து, இராகவன் தூரந்தான். 63

கார் உண் வார் சுகவக் கதலியன் கனியினைக் கழியச் செரும்
ஊசியின் சென்றது - நின்றது என். செப்ப?—
நீரும், நீர் தரு நெருப்பும், வன் காற்றும், கீழ் நிவந்த
பாரும், சார் வலி படைத்தவன் உரத்தை அப் பகழி. 64

வாலி மண்ணில் சாம்தல்

அலங்கு தோள் வலி அழிந்த அத் தம்பியை அருளான்,
வஸம் கொள் பாரிஷட எற்றுவான் உற்ற போர் வாலி,
கலங்கி, வஸ் விசைக் கால் கிளர்ந்து எறிவுர, கடை நாள்
விஸங்கல் மேறுவும் வேர் பறிந்தாலென, வீழ்ந்தான். 65

கக்கிவினைப் பற்றிய பிடியை விடுத்து, இராகவன் அம்பினை
வாலி இறுகப் பற்றுதல்

சையம் வேரொடும் உரும் உரச் சாய்ந்தென, சாய்ந்து,
வையம் மீதிடைக் கிடந்த போர் அடு திறல் வாவி, பாங்குக்கும்
வெய்யவன் தரு மதலையை மிடல் கொடு கவரும் வெய்யவன் கூடு
கை நெகிழ்ந்தனன்; நெகிழ்ந்திலன், கடுங் களை கவர்தல். 66

கோபாவேசத்தோடு வாலி அப்பு எய்தாரைக் குறித்து
ஜயற்று, அந்த அம்பினை வெளியில் எடுக்க முயல்தல்

எழுந்து, ‘வான் முக டு இடித்து அகப்படுப்பல்’ என்று, இவரும்; கூடு
எழுந்து பேரு முன், திசை திரிந்து ஒறுப்பல்’ என்று, உதைக்கும்;
‘விழுந்து, பாரினை வேரொடும் பறிப்பல்’ என்று, உருக்கும்;
‘அழுந்தும் இச் சரம் எய்தவன் ஆர் கொல்?’ என்று, அயிர்க்கும். 67

எற்றும் கையிளை நிலத்தொடும்; ஏரிப் பொறி பறக்க,
சற்றும் நோக்குறும்; சடு சரம்தனைத் துளைக் கரத்தால்
பற்றி, வாலி னும் பல்லி னும், காலி னும், பறிப் பான்
உற்று, உருமையின் உலை வுறும்; மலை என உருஞும். 68

‘தேவரோ?’ என அயிர்க்கும்; ‘அத் தேவர், இச் செயலுக்கு
ஆவரோ? அவர்க்கு ஆற்றல் உண்டோ?’ எனும்; ‘அயலோ யாவரோ?’ என நைக் செயும்; ‘ஒருவனே, இறைவர்
முவரோடும் ஒப்பான், செயல் ஆம்’ என மொழியும். 69

‘நெமிதான் கொலோ? நீலகண்டன் நெடுஞ் சூலம்,
ஆங் இது, ஆம் கொலோ? அன்று எனின், குன்று உருவ அயிலும்,
நாம இந்திரன் வச்சிரப் படையும், என் நடுவண் போம்
போம் எனும் துளை போதுமோ? யாது?’ எனப் புழுங்கும். 70

‘வில்லினுல் தூப்ப அரிது, இவ்வெஞ் சரம்’ என வியக்கும்;
‘சொல்லினுல் நெடு முனிவரோ தூண்டிஞர்’ என்னும்;
பல்லினுல் பறிப்புறும்; பல காலும் தன் உரத்தைக்
கல்வி ஆர்ப்பொடும் பறிக்கும் அப் பகழியைக் கண்டான். 71

சுரம் எனும்படி தெரிந்தது; பல படச் சலித்து என்?

^{எண்ணும்} உரம் எனும் பதம், உயிரொடும் உருவிய ஒன்றை,

கரம் இரண்டினும், வாலினும், காலினும், கழற்றி,

பரமன் அன்னவன் பெயர் அறிகுவென்ன, பறிப்பான். 72

வாலி தன் மார்பினின் ரூ அம்பைப்பறிக்க இரத்த வெள்ளம்
பெருகுதல்

இங்கு அரும் பெருந் திறலினும், காலினும், உரத்தின்
வாங்கினேன், மற்று அவ் வாளியை, ஆளிபோல் வாலி.

ஆங்கு நோக்கினர், அமாரும் அவனரும் பிறரும்,

வீங்கினுர்கள் தோன்; -வீரரை யார் வியவாதார்? 73

மோடு தெண் திரை முரிதரு கடல் என முழங்கி,
டடு பேர் உலகு இறந்துளது ஆம் என்றால் எனிதோ?

காடு, மா நெடு விலங்கல்கள், கடந்தது; அக்கடலின்-

ஞடு போதல் உற்றதனை ஒத்து உயர்ந்துளது உதிரம். 74

உடன்பிறந்த பாசத்தால் சுக்கிரீவனும் வருந்தித் தரைமீது
விழுதல்

வாசத் தாரவன் மார்பு எனும் மலை வழங்கு அருவி
இசைச் சோரியை நோக்கினன்; உடன்பிறப்பு என்னும்
பாசத்தால் பினிப்புண்ட அத் தமிழியும், பசுங் கண்
நேசத் தாரைகள் சொரிதர, நெடு நிலம் சேர்ந்தான். 75

அம்பை முறிக்க எண்ணி, இயலாது போக, அதில் இராம
நாமம் பொறித்திருத்தலை வாலி பார்த்தல்

பறித்த வாளியை, பரு வலித் தடக் கையால் பற்றி,

‘இறுப்பென்’ என்று கொண்டு எழுந்தனன், மேருவை இறுப்போன்;

‘முறிப்பென்’ எண்ணினும், முறிவது அன்று ஆம்’என மொழியா,

பொறித்த நாமத்தை அறிகுவான் நோக்கினன், புக்கோன்.

(1) மும்மை சூல் உலகுக்கு எல்லாம் மூல மந்திரத்தை முற்றும்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப் பெரும் பதத்தை, தானே
இம்மையே, எழுமை நோய்க்கும் மருந்தினை, 'இராமன்' என்னும்
செம்மை சேர் நாமம் தன்னை, கணக்களின் தெரியக் கண்டான். 77

'அம்பு எய்தவன் இராமன்' என்று, உணர்ந்து வாலி இகழ்தல்

'இல்லறம் துறந்த நம்பி, எம்மனேர்க்காகத் தங்கள்
வில் அறம் துறந்த வீரன் தோன்றலால், வேத நல் நால்
சொல் அறம் துறந்திலாத சூரியன் மரபும், தொல்லை -
நல் அறம் துறந்தது' என்ன, நகை வர நான் உட்கொண்டான். 78

வெள்கிட முகுடம் சாய்க்கும்; வெடிபடச் சிரிக்கும்; மீட்டும்
உள்கிடும்; 'இதுவும்தான் ஒர் ஒங்கு அறமோ?' என்று உன்னும்,
மன்கிடும் குரியில் புக்க மூரி வெங் களி நல் யானை
தொள்கொடும் கிடத்தது என்ன, துயர் உழந்து அழிந்து சோர்வான். 79

வாலியின் எதிரில் இராமன் தோன்றலும், அவனை வாலி
இகழ்ந்து பேசுதலும்

'இறை திறம்பினால்; என்னே, இழிந்துகோர் இயற்கை! என்னின்,
முறை திறம்பினால்' என்று மொழி கின்ற முகத்தான் முன்னர்,
மறை திறம்பாத வாய்மை மன்னர்க்கு மனுவில் சொல்லும்
துறை திறம்பால் காக்கத் தோன்றினான், வந்து தோன்ற, 80

(2) கண்ணுற்றுன் வாலி, நீலக் கார் முகில் கமலம் பூத்து,
மன்ன உற்று, வரி வில் ஏந்தி, வருவதே போலும் மாலை;
புண் உற்றது அணைய சோரி பொறியொடும் பொடிப்ப நோக்கி,
'என்னுற்றுய்! என் செய்தாய்? 'என்று' ஏவான் இயம்பலுற்றுன் 81

‘வாய்மையும், மரபும், காத்து, மன் உயிர் துறந்த வள்ளல்,
தூயவன், மைந்தனே! நீ, பரதன் முன் தோன்றினுயே!
தீமைதான், பிறரைக்காத்து, தான் செய்தால் தீங்கு அன்றுஆமோ?
தாய்மையும் அன்றி, நட்பும், தருமமும், தழுவி நின்றும்! 82

‘குலம் இது; கல்வி ஈது; கொற்றம் ஈது; உற்று நின்ற
நலம் இது; புவனம் மூன்றின் நாயகம் உண்ணது ‘அன்றே?’
வலம் இது; இவ் உலகம் தாங்கும் வண்மை ஈது; என்றால்-தின்மை
அலமரச் செய்யலாமோ, அறிந்திருந்து அயர்ந்துளார்போல்? 83

‘கோ இயல் தருமம், உங்கள் குலத்து உசிர்த்தோர்கட்கு எல்லாம்—
ஒவியத்து எழுத ஒண்ணே உருவத்தாய்! உடைமை அன்றே?
ஆவியை, சனகன் பெற்ற அன்னத்தை, அமிழ்தின் வந்த
தேவியை, பிரிந்த பின்னை, திகைத்தனை போலும் செய்கை! 84

‘அரக்கர் ஒரீ அழிவு செய்து கழிவரேல், அதற்கு வேறு ஒர்
குரக்கு இனத்து அரசைக் கொல்ல. மனு நெறி கூறிற்று உண்டோ?
இரக்கம் எங்கு உகுத்தாய்? என்பால் எப் பிழை கண்டாய் அப்பா!
பரக்கழி இது நீ பூண்டால், புக்கழி யார் பரிக்கற்பாலார்? 85

‘ஒலி கடல் உலகம் தன்னில் ஊர்தரு குரங்கின் மாடே,
கலியது காலம் வந்து கலந்ததோ?— கருணைவள்ளால்!—
மெவியவர் பாலதேயோ, ஒழுக்கமும் விழுப்பம் தானும்?
வலியவர் மெவிவு செய்தால், புகழ்அன்றி வசையும் உண்டோ? 86

‘கூட்டு ஒருவரையும் வேண்டாக் கொற்றவ! பெற்ற தாதை
பூட்டிய செல்வம் ஆங்கே தம்பிக்குக் கொடுத்துப் போந்து,
நாட்டு ஒரு கருமம் செய்தாய்; எம்பிக்கு, இவ் அரசை நல்கி,
கூட்டு ஒரு கருமம் செய்தாய்; கருமதான் இதன் மேல் உண்டோ? 87

‘அறை கழல் அலங்கல் வீரர் ஆயவர் புரிவது ஆண்மைத்
துறை எனல் ஆயிற்று அன்றே? தொன்மையின் நல் நூற்குள்ளாம்
இறைவ! நீ, எண்ணைச் செய்தது சது எனில், “இலங்கை வேந்தன்
முறை அல செய்தான்” என்று, முனிதியோ?—முனிவு இலாதாய்! 88

‘இருவர் போர் எதிரும் காலை, இருவரும் நல் உற்றுரே; 27
ஒருவர் மேல் கருணை தூண்டி, ஒருவர்மேல், ஒளித் துறின்று,
வரி சிலை குழைய வாங்கி, வாய் அம்பு மருமத்து எய்தல் 28
இருமோ? பிறிது ஒன்று ஆமோ? தக்கிலது என்னும் பக்கம். 89

‘வீரம் அன்று; வி சி அன்று; மெய்ம் மையின்
வாரம் அன்று; நின் மண்ணினுக்கு என் உடல்
பாரம் அன்று; பகை அன்று; பண்பு அழிந்து
கரம் இன்றி, இது என் செய்தவாறு அரோ? 90

‘இருமை நோக்கி நின்று, யாவர்க்கும் ஒக்கின்ற
அருமை ஆற்றல் அன்றே, அறம் காக்கின்ற
பெருமை என்பது? இது என்? பீழை பேணல் விட்டு,
ஒருமை நோக்கி ஒருவற்கு உதவலோ? 91

‘செயலைச் செற்ற பகை தெறுவான் தெரிந்து,
அயலைப் பற்றித் துணை அமைந்தாய்னனின்,
புயலைப் பற்றும் அப் பொங்கு அரி போக்கி, ஒர் 92
முயலைப் பற்றுவது என்ன முயற்சியோ?

‘கார் இயன்ற நிறத்த களங்கம் ஒன்று
ஊர் இயன்ற மதிக்கு உளதாம் என,
குரியன் மரபுக்கும் ஒர் தொல் மறு,
ஆரியன் பிறந்து ஆக்கினியாம் அரோ! 93

‘மற்று ஒருத்தன் வலிந்து அறைக்குவ வந்து
உற்ற என்னை, ஒளித்து, உயிர் உண்ட நி,
இற்றதன்பின், இகல் அரி ஏறு என,
நிற்றி போலும், கிடந்த நிலத்துஅரோ!

94

‘நூல் இயற்கையும், நும் குலத்து உந்தையர்
போல் இயற்கையும், சீலமும், பேரற்றலை;
வாளியைப் படுத்தாப் போல்; மன் அற
வேவிகையைப் பிரித்தாய்— விறல் வீரனே! 95

‘தாரம் மற்று ஒருவன் கொள், தன் கையில்
பார வெந்த சிலை வீரம் பழுதுற,
நேரும் அன்று, மறைந்து, நிராயுதன்
மார்பின் எய்பவேர, விஸ் இக்ஸ் வஸ்லடைதோ?'

96

என்று, தானும் எயிறு பொடிபடத்
தீண்று, கான்று விழிவழித் தீ உக,
வெள்றி வாலி, இனைய விளம்பினுன்.
நின்ற வீரன், இனைய நிகழ்த்துவான்:

97

இராமன் தன் செய்கை முறை என மொழிதல்

“பிலம் புக்காய் நெடு நாள் பெயராய்” எனப்
புலம்புற்று, உன் வழிப் போகலுற்றுஞ்கணை,
குலம் புக்கு ஆன்ற முதியர், “கு றிக்கொள் நீ-
அலம் பொன் தாரவனோ! அரசு” என்றலும்,

98

“வானம் ஆள என் தம் டினை வைத்தவன்
தானும் மாள, கிளையும் இறத் தடிந்து,
யானும் மாளவென்; இருந்து அரசு ஆள்கிளென்;
ஊனம் ஆள உரை பகர்ந்தீர்” என,

99

‘பற்றி, ஆன்ற படைத் தலை வீரரும்,
முற்று உணர்ந்த முதியரும், முன்பரும்,
“எற்றும் நும் அரசு எய்துவையாம்” என,
கொற்ற நன் முடி கொண்டது, இக் கோது இலான்.

100

‘வந்த உன்னை வணங்கி மகிழ்ந்தனன்;

“எந்தை! என்கன், இனத்தவர் ஆற்றலின்,
தந்தது உன் அரசு” என்று, தருக்கு இலான்
முந்தை உற்றது சொல்ல, முனிந்து நீ,

101

‘கொல்லல் உற்றன, உமி ரியை; கோது அவற்கு
இல்லை என்பது உணர்ந்தும், இரங்கலை;

“அல்லல் செய்யல்; உனக்கு அபயம்; பிழை
புல்லல்” என்னவும், புல்லலை, பொங்கினுய்.

102

‘ஊற்றம் உற்று உடையான், “உனக்கு ஆர் அமர்
தோற்றும்” என்று, தொழுது உயர்கையனை,
“கூற்றம் உண்ணக் கொடுப்பியன்” என்று எண்ணினுய்;
நால் திசைக்கும் புறத்தையும் நண்ணினுன்.

103

“ஓன்ன தன்மை அறிந்தும், அருள்லை;

பீன்ஜவண் இவன் என்பதும் பேண்டை;

வன்னிதான் இடு சாப வரம்புடைப்

பொன் மலைக்கு அவன் நண்ணலின், போகலை; 104

வீரம் ஆவதும், இற் பிறப்பு ஆவதும், உயர்மாப்பு மனம்

வாரம் ஆவதும், கஸ்வியின் மெய்ந் நெறி,

தாரம் ஆவதும், மற்று ஒருவன் புணர்

தாரம் ஆவதைத் தாங்கும் தருக்குஅதோ? 105

“மறம் திறம்பல், ‘வலியம்’ எனும் மனம்

புறம் திறம்ப எளியவற்ப் பொங்குதல்; குழாய்தல்

அறம் திறம்பல், அருங் கடி மங்கையர் எளிய பறத்துதல்

திறம் திறம்பல்; — (தெளிவு உடையோர்க்கு எலாம்) 106

“தருமம் அன்று இது எனும் தகைத் தன்மையும்,

இருமையும் தெரிந்து, எண்ணலை; எண்ணினால்,

அருமை உம்பிதன் ஆர் உயிர்த் தேவியை,

பெருமை நீங்கினை, எய்தப் பெறுதியோ? 107

‘ஆதலானும், அவன் எனக்கு ஆர் உயிர்க்

காதலான் எனலானும், நிற் கட்டனேன்; என உயிர் பறத்தல்

ஏதிலாரும், எளிய; என்றால், அவர்

தீது தீர்ப்பது என் சிந்தைக் கருத்து அரோ. 108

‘எனது செய்கை என் மரபுக்கு ஏற்றதே’ என வாலி கூறுதல்

‘பிழைத்த தன்மை இது’ எனப் பேர் எழில்

தழைத்த வீரன் உரைசெய, தக்கிலாது

இழைத்த, வாலி, ‘இயல்பு எனக்கு, இத் துணை

விழைத் திறத் தொழில்’ என்ன விளம்புவான்: 109

‘ஐய! நுங்கள் அருங் குலக் கற்பின், அபி

பொய் இல் மங்கையர்க்கு ஏய்ந்த புணர்ச்சிபோல்

செய்திலன், எமைத் தே மலர் மேவவன்;

எய்தின் எய்தியது ஆக, இயற்றினான். 110

‘மணமும் இல்லை, மறை நெறி வந்தன;

குணமும் கூல்லை, குல முதற்கு ஒத்தன; —

உணர்வு சென்றுழிச் செல்லும் ஒழுக்கு அலால் —

நினைமும் நெய்யும் இணங்கிய நேமியாட! 111

பெற்றி மற்று இது; பெற்றது ஒர் பெற்றி இன்
குற்றம் உற்றில்ஸ்; நி, அது கோடியால் —
(வெற்றி உற்றது ஒர் வெற்றியினும்!) எனச் சொல் வய்து
கொற்ற சொல் துறைக்கு உற்றது, சொல்லுவான்: 112

வாலியின் கூற்றை இராமன் மறுந்து மொறிநல்

‘நலம் கொள் தேவரின் கோன்றி, நவவசறக்
கலங்கலா அறநல் நெறி காண்டவின்,
விலங்கு அலாமை விளங்கியது; ஆதலால்,
அலங்கலார்க்கு, சது அடுப்பது அன்று ஆம்அரோ. 113

பொறியின் யாக்கத்தையே? புலன் நோக்கிய
அறியின் மேலது அன்றே, அறக்காறுகான்?
நெறியும் நீர்கமடும் நேரிது உணர்ந்த நீ
பெறு வியோ, பிழது உற்றுவு பெற்றிதான்? 114

‘மாடு பற்றி இடங்கர் வலித்திட,
கோடு பற்றிய கொற்றவற் கூயது ஒர்
பாடு பெற்ற உணர்வின் பயக்கிறல்,
வீடு பெற்ற விலங்கும் விலங்கு அதோ? 115

‘சிந்தத, நல் அறத்தின் வரிச் சேறலால்,
பைந் தொட்டு திருவின் பரிவு ஆற்றுவான்,
வெந் தொரில் துறை வீடு பெற்று எய்திய
எந்ததயும், எருவைக்கு அரசு அல்லனே? 116

‘நன்று, தீது, என்று இயல் தெரி நல் அறிவு
இன்றி வாழ்வது அன்றே, விலங்கின் இயல்?
நின்ற நல்நெறி, நி அறியா நெறி
ஒன்றும் இன்மை, உன் வாய்மை உணர்த்துமால். 117

‘தக்க இன்ன, தகாதன இன்ன, என்று
ஒக்க உன்னலர் ஆயின், உபர்ந்துள்
மக்களும், விலங்கே; மனுவின் நெறி
புக்கவேல், அவ் விலங்கும் புத்தேவிரே. 118

‘காலன் ஆற்றல் கடிந்த கணிச்சியான் —
பாலின் ஆற்றிய பத்தி பயத்தலால்,
மாலினுல் தரு வன் பெரும் பூதங்கள்
நாவின் ஆற்றலும் ஆற்றுழி நண்ணினும். 119

“மேவ அருந் தருமத் துறை மேவினுர்,
ஏவரும், பவத்தால் இழிந்தோர்களும்;
தா. அருந் தவரும், பல தன்மை சால்
தேவரும், உளர், தீமை திருந்தினர்.

120

‘இனையது ஆதவின், எக் குலத்து யாவர்க்கும்,
விளையினுல் வரும், மேன்மையும் கீழ்மையும்;
அனைய தன்மை அறிந்தும், அழித்தனை,
மனையின் மாட்சி’ என்றான், மனு நீதியான்.

121

‘மறைந்து எய்தது என்க?’ என்ற வாலியின் வினாவுக்கு,
இலக்குவன் விடை பகர்தல்

அவ் உரை அமையக் கேட்ட அரி குலத்து அரசும், ‘மாண்ட
செவ்வியோய்! அனையது ஆக! செருக களத்து எதிர்த்து எய்யாதே,
வெவ்விய புளிஞர் என்ன, விலங்கியே மறைந்து, வில்லால்
எவ்வியது என்னை?’ என்றான்; இலக்குவன் இயம்பலுற்றுன்: 122

‘மன்பு, நின் தம்பி வந்து சரண் புக, “முறை இலோகயத்
தென் புலத்து உய்ப்பெபன்” என்று செப்பினன்; செருவில், நீயும்,
அன்பினை உரிமூக்கு ஆகி, “அடைக்கலம் யாஹும்” என்றி
என்பது கருதி, அண்ணல். மறைந்து நின்று எய்தது, என்றான். 123

இலக்குவன் உரையால் வாலி மன அமைதி பெற்று,
இராமனை இறைஞ்சிச் சொல்லுதல்

கவி குலத்து அரசு, மன்னன் கட்டுரை கருத்தில் கொண்டான்;
அவியறு மனத்தன் ஆகி, ‘அறத் திறன் அழியச் செய்யான்
புவியிடை அண்ணல்’ என்பது எண்ணினில் பொருந்த, முன்னே
செவியறு கேள்விச் செல்வன் சென்னியின் இறைஞ்சி, சொன்னான்: 124

‘தாய் என உயிர்க்கு நல்கி, தருமழும், தகவும், சால்பும்,
நீ என நின்ற நம்பி! நெறியினின் நோக்கும் நேர்மை
நாய் என நின்ற எம்பால், நவை அற உணரலாமே?
தீயன பொறுத்தி’ என்றான் — சிறியன சிந்தியாதான். 125

இரந்தனன் பின்னும்; ‘எந்தை! யாவதும் எண்ணல் தேற்றுக்
குரங்கு எனக் கருதி, நாயேன் கூறிய மனத்துக் கொள்ளோல்;
அரந்தை வெம் பிறவி நோய்க்கும் அருமருந்து அனைய ஜயா!
வரம் தரும் வள்ளால்! ஒன்று கேள்!’ என மறித்தும் சொல்வான்: 126

இராமனைத் துதித்து, வாலி ஓர் வரம் வேண்டுதல்

‘எவு கூர் வாளியால் எய்து, நாய் அடியனேன்
ஆவி போம் வேலைவாப், அறிவு தக்க அருளினும்;
மூவர் நீ! முதல்வன் நீ! முற்றும் நீ! மற்றும் நீ!
பாவம் நீ! தருமாம் நீ! பதகடும் நீ! உறவும் நீ!

127

‘புராம் எலாம் ஏரி செய்தோன் முதலினேர் பொரு இலா
வரம் எலாம் உருவி, என் வகை இலா வலிமை சால்
உரம் எலாம் உருவி, என் உயிர் எலாம் நுகரும் நின்
சரம் அலால், பிறிது வேறு உளது அரோ, தருமாமே? 128

“யாவரும் எவையும் ஆய், இரு குவும் பயனும் ஆய்,
பூவும் நல் வெளியும் ஒத்து; ஒருவ அரும் பொதுமையாய்
அவ நீ ஆவது” என்று அரிவினர் அருளினுத்;
தா அரும் பதம் எனக்கு அருமையோ? நனிமையோய்! 129

‘உண்டு எனும் சருாமே உருவமா உடைய நிற்
கண்டு கொண்டேன்; இனிக் காண என் கடவென்தே?
பண்டொடு இன்று அளவுமே என் பெரும் பழவினைத்
தண்டமே; அடியனேற்கு உறு பதம் தருவதே! 130

‘மற்று இனி உதவி உண்டோ?—வானி னும் உயர்ந்த மானக்
கொற்றவ!— நின்னை, என்னைக் கொல்லிய கொணர்ந்து, தொல்லைச்
சிற்றினைக் குருங்கினேடும் தெரிவ உறச் செய்த செய்கை,
வெற்று அரசு எய்தி, எம்பி, வீட்டு அரசு எனக்குவிட்டான். 131

‘ஓவிய உருவ! நாயேன் உளது ஒன்று பெறுவது உன்பால்;
பூ இயல் நறவும் மாந்தி, புந்தி வேறு உற்றுப்பாற்றில்,
தீவினை இயற்றுமைனும், எம்பிமேல் சீரி, என்மேல்
ஏவிய பகழி என்னும் கூற்றினை ஏவல்’ என்றுன். 132

‘இன்னம் ஒன்று இரப்பது உண்டால்; எம்பியை, உம்பிமார்கள்
“தன் முனைக் கொல்வித்தான்” என்று இசுறவுடை, தடுத்தி, தக்கோய்!
முன்றுனே மொழிந்தாய் அன்றே, இவன் குறை முடிப்பது? ஜய!
பின் இவன் வினையின் செய்கைஅதனையும் பிழைக்கல் ஆமோ? 133

அனுமனின் ஆற்றலைக் குறித்து வாலி இராமனுக்கூறுதல்.

‘மற்று இவேள் எனினும், மாய அரக்கனை வாலின் பற்றி, கொற்றவை நின்கண் தந்து, குரக்கு இயல் தொழிலும் காட்டப் பெற்றிலென்; கடந்த சொல்லின், பயன்திலை; பிறது ஒன்றேனும், “உற்ற து செய்க!” என்றாலும், உரியன் இவ் அனுமன் என்றான். 134

‘அனுமன் என்பவரை — ஆழி ஜிய! — நின் செய்ய செங் கைத் தனு என நினைதி; மற்று, என் தம்பி நின் தம்பி ஆக நினைதி; ஒர் துணைவர் இன்னோர் அனையவர் இலை; நீ, ஈண்டு, அவ் வனிதையை நாடிக் கோடி — வானினும் உயர்ந்த தோளாய்!’ 135

சுக்கிரிவனுக்கு வாலி உரைத்த உறுதி மொழிகள்

என்று, அவற்கு இயம்பி, பின்னர், இருந்தனன் இளவல்தன்னை வன் துணைத் தடக்கை நீட்டி வாங்கினான் தழுவி, ‘மைந்த! ஒன்று உனக்கு உரைப்பது உண்டால்; உறுதி அஃது உணர்ந்து கோடி, குன்றினும் உயர்ந்த கோளாய்! வருந்தலே! என்று கூறும்: 136

‘மறைக்கஞம், முனிவர் யாரும், மலர்மிசை அயனும், மற்றைத் துறைகளின் முடிவும், சொல்லும் துணி பொருள், திணி வில் தூக்கி, அறை கழல் இராமன் ஆகி, அற நெறி நிறுத்த வந்தது: இறை ஒரு சங்கை இன்றி எண்ணுதி; எண்ணம் மிக்கோயி! 137

‘நிற்கின்ற செல்வம் வேண்டி நெறி நின்ற பொருள்கள் எல்லாம் கற்கின்ற, இவன்தன் நாமம்; கருதுவ இவனைக் கண்டாய்; பொன் குன்றம் அனைதோளாயி! பொது நின்ற தலைமை நோக்கின், எற் கொன்ற வலியே சாலும்; இதற்கு ஒன்றும் ஏது வேண்டா. 138

‘கைதவம் இயற்றி, யாண்டும் கழிப்ப அருங் கணக்கு இல் தீமை வைகலும் புரிந்துளாரும், வான் உயர் நிலையை, வள்ளல் எய்தவர் பெறுவர்என்றாலும் இனை அடி இறைஞ்சி, ஏவல் செய்தவர் பெறுவது, ஜியா! செப்பல் ஆம் சீர்மைத்து ஆமோ? 139

‘அருமை என், விதியினாலே உதவுவான் அமைந்தகாலை?)
இருமையும் எய்தினால்; மற்று இனிச் செயற்பாலது எண்ணின்,
திரு மறு மார்பன் ஏவஸ் சென்னியில் சேர்த்தி, சிந்தை
இருமையின் நிறுவி, மும்மை உலகினும் உயர்தி அன்றே. 140

‘மத இயல் குருக்குச் செய்கை மயர்வொடு மாற்றி, வள்ளால்
உதவியை உண்ணி, ஆவி உற்றிடத்து உதவுகிற்றி;
பதவியை எவர்க்கும் நல்கும் பண்ணவன் பணித்த யாவும்
சிதைவு இல செய்து, நொய்தின் தீர்வு அரும் பிறவி தீர்தி. 141

‘அரசியல் — பாரம் பூரித்து அயர்ந்தனை இகழாது, ஜியன்
மரை மலர்ப் பாதம் நீங்கா வாழுதி; மன்னர் என்பார்
எரி என்றாகு உரியார் என்றே எண்ணுதி; எண்ணம் யாவும்
புரிதி; “சிற்றடியாம குற்றம் பொறுப்பர்” என்று எண்ணவேண்டா. 142

சுக்கிரிவனை இராமன் பால் அடைக்கலமாகச் செலுத்தி,
வாலி வணங்குதல்

என்ன, இத்தகைய ஆய உறுதிகள் யாவும், ஏங்கும்
பின்னவற்கு இயம்பி, நின்ற பேர் எந்லானை நோக்கி,
‘மன்னவர்க்கு அரசன் மைந்த! மற்று இவன் சுற்றுத்தோடும்
உண் அடைக்கலம்’ என்று உய்த்தே, உயர் கரம் உச்சி வைத்தான். 143

அங்கதனைக் கொணருமாறு வாலி சுக்கிரிவனுக்குச் சொல்ல,
அவன் அங்கதனை அழைத்து வருதல்

வைத்தபின், உரிமைத் தம்பி மா முகம் நோக்கி, ‘வல்லை
உய்த்தனை கொணர்தி, உன்தன் ஒங்கு அரு மகனை’ என்ன,
அத்தலை அவனை ஏவி அழைத்தலின், அணைந்தான் என்ப,
கைத்தலத்து உவரி நீரைக் கலக்கினான் பயந்த காளை. 144

அங்கதன் தந்தையைக் கண்டு வருந்திப் புலம்புதல்

சுடருடை மதியம் என்ன த் தோன்றினன்; தோன்றி, யாண்டும்
இடருடை உள்ளத்தேரை எண்ணினும் உணர்ந்திலாதான்,
மடலுடை நறு மென் சேக்கை மலை அன்றி, உதிர வாரிக்
கடலிடைக் கிடந்த காதல் தாதையை, கண்ணின் கண்டான். 145

கண்ட சன் கொலும் நிரும் குருதியும் (கால, மாலை,
குண்டலம் அமீபுகின்ற குவவுத் தோள் குரிசில், திங்கள்
மண்டலம் உலகில் வந்து கிடந்தது; அம் மதியின் மீதா
விண்ட தலம் தனனின் நின்று ஓர் மீன் விழுந்தென்ன, வீழ்ந்தான். 146

‘எந்தையே! எந்தையே! இவ் எழு திரை வளாகத்து, யார்க்கும்,
சிந்தையால், செய்கையால், ஒர் தீவினை செய்திலாதாய்!
நொந்தனை! அதுதான் நிற்க, நின் முகம் நோக்கிக் கூற்றாம்
வந்ததே அன்றே, அஞ்சாது? ஆர் அதன் வளியைத் தீர்ப்பார்? 147

‘தறை அடித்ததுபோல் தீராத் கடைய, இத் திசைகள் தாங்கும்
கறையடிக்கு அழிவு செய்த கண்டகன் நெஞ்சும், உன்தன்
நிறை அடிக் கோல வாவின் நிலைமையை நினையம் தோறும்,
பறை அடிக்கின்ற அந்தப் பயம் அறப் பறந்தது அன்றே? 148

‘குல வரை, நேமிக் குன்றம், என்று வான் உயர்ந்த கோட்டின்
தலைகளும், நின் பொன்—தாளின் தழும்பு, இனி, தவிர்ந்த அன்றே?
மலையுடன் அரவும், மற்றும், மதியாம், பலவும் தாங்கி,
அலை கடல் கடைய வேண்டின், ஆர் இனிக் கடைவர்?—ஜயா! 149

‘பஞ்சின் மெல் அடியாள் பங்கள் பதயுகம் அலாது, யாதும்
அஞ்சலித்து அறியாச் செங் கை ஆஜையாய்! அமர்யாரும்
அஞ்சலர் இருந்தார் உன்னால்; இன் அாத ஈந்த நீயோ,
துஞ்சினை; வள்ளியோர்கள், நின்னின் யார் சொல்லற்பாலார்? 150

அங்கதனைத் தழுவி, வாலி தேறுதல் கூறுதல்

ஆயன பலவும் பன்னி, அழுங்கினன் புழங்க, நோக்கி,
தீ உறு மெழுகின் சிந்தை உருசினன் செங் கண்வாசி,
‘நீ இனி அயற்வாய் அல்லை’ என்று தன் நெஞ்சில் புஸ்லி,
‘நாயகன், இராமன், செய்த நல்வினைப் பயன் இது’ என்றான். 151

‘தோன்றலும், இறத்தல்தானும், குகள் அறத்துணிந்து நோக்கின், மூன்று உலகத்திலீர்க்கும், மூலக்தே மடிந்த அன்றே? யான் தவம் உடைமையால், இவ் இறுதி வந்து இசைந்தது; யார்க்கும் சான்று என நின்ற வீரன் தான் வந்து, வீடு தந்தான். 152

‘பாலமை தவிர்ந்தே; என் சொல் பற்றுதி ஆரின், தன்னினீ மேல் ஒரு பொருளும் இல்லா மெய்ப்பொருள், வில்லும் தாங்கி, கால் தரை தோய நின்று, கட்டுலக்கு உற்றது அம்மா! மால் தரும் பிறவி நோய்க்கு மருந்து’ என, வணங்கு, மெந்த! 153

‘என் உயிர்க்கு இறுதி செய்தான் என்பதை இறையும் என்னது, உன் உயிர்க்கு உறுதி செய்தி; இவற்கு அமர் உற்றது உண்டேல், பொன் உயிர்க்கு ஒளிரும் பூணும்! போததி; நிலைமை நோக்கி, மன்னுயிர்க்கு உறுதி செய்வான் மலர்அடி கூந்து வாழ்தி’. 154

அங்கதனை வாலி இராமனிடம் ஒப்புவித்தல்

என்றனன், இனைய ஆய உறுதிகள் யாவும் சொல்லி, தன் சனைக் தடக்கை ஆகுக கஜையனைக் தழுவி, சாலக்குன்றிலும் உயர்ந்த திண்தோன் குரக்குஇன்து அரசன் கொற்றப் பொன் திணிவரிரப் பைம் பூண் புரவலன் தன்னை நோக்கி, 155

‘நெய் அடை நெடு வேல் தானை நீல் நிற நிருசர் என்னும் துயி அடை கனலி அன்ன தோளினன், தொறி லும் தூயன்; பொய் அடை ஈள்ளக்தார்க்குப் புலப்படாப் புலவ! மற்று உன்கையடை ஆகும்’ என்ன, இராமர்க்குக் காட்டும் காலை. 156

அங்கதன் வணங்க, இராமன் அவனுக்கு உடைவான் அளித்தலும், வாலி விண் ஏகுதலும்

தன் அடி தாழ்த்தோடும், தாமரைத் தடங்கனை னும், பொன் உடைவாளை நீட்டி, ‘நீ இது பொறுத்தி’ என்றுன்; என்ன லும், உலகம் ஏழும் ஏத்தின; இறந்து, வாலி, அந் நிலை துறந்து, வானுக்கு அப் புறத்து உலகன் ஆனுன். 157

வாலியின் கைநெகிழி, இராம பாணம் மேலே சென்று, கடலுள் தோய்ந்து, இராமனிடம் மீள்தல்

கை அவண் நெகிம் தலோடும், கஜை எனும் காலன், வாலி வெய்ய மார்பு அகத்துள் தங்காது உருவி, மேக்கு உயர மீப் போய், துய்ய நீர்க் கடலுள் தோய்ந்து, தூய் மலர் அமரர் சூட்ட, ஜியன் வெந்விடாத கொற்றத்து ஆவும் வந்து அடைந்தது அன்றே. 158

அரும் பொருள் அகராதி

அகம்	— இருள்
அடர்ப்பென்	— ஆழித்தொழிப்பேன்
அடைகல்	— மத்தினைத் தாங்கும் கல்
அண்டப் பிந்திகளை	— அண்டகோளாக்கின் சுற்றுச் சவர்
அணங்கார் பாகன்	— மாதொருபாகன்
அமர்	— போர்
அயர்ந்துளார்	— மறந்துளார்
அயர்தல்	— வருந்துதல்
அயர்வுறல்	— சோர்வுறல்
அயிர்க்கும்	— ஜயுறும்
அயில்	— வேல்
அரந்தை	— துன்பம்
அரி	— சிங்கம், குரங்கு
அருங்கடி மங்கையர்	— அரிய காவலையுடைய பெண்கள்
அலங்கு	— விளங்குகின்ற
அலங்கல்	— மாலை
அலமரல்	— நிலைகவலங்குதல்
அலம் பொற்றுவன்	— அசைகின்ற பொன்னுலான மாலையை அணிந்தவன்
அவண்	— அப்பொழுது
அவியுறு	— அடங்குகின்ற
அழுங்குதல்	— வருந்துதல்
அற்றம்	— இறுதி, துன்பம்
அறவேலி	— அறநெறியாகிய வேலி
அறிகுவான்	— அறியும் பொருட்டு
ஆயிடை	— அப்பொழுது
ஆரியன்	— மேலோன்
ஆலம்	— ஆலகால விடம்
ஆவம்	— அம்பரூத்தூசீ
ஆளி	— சிங்கேறு, சக்கரம்
இகல் ஏறு	— வளிய ஆண் சிங்கம்
இடங்கள்	— முதலை
இடர்	— துன்பம்
இந்திரி	— சீழ்த்திசை (இந்திரன் திசை)
இரிந்தது	— ஒடியது
இரிந்து	— ஒட
இருது	— பருவம்
இருமை	— இம்மை மறுமை, இருசாரார்
இவரும்	— ஏற (தாவ) முயலும்
இழிந்தது	— இறங்கி வந்தது

இழுக்கு	— வழுக்குந்தண்மை
இற்றூல்	— இறந்தால்
இறுப்பென்	— ஒடிப்பேன்
இறை	— அரசன், சிறிது
இளைந்து	— வருந்தி
ஈடுவன்டு	— வருந்தமுற்று
ஈர்வதோ	— பிளப்பதோ
ஈரம்	— அங்பு
ஈன்றவள் மாற்றவன்	— மாற்றுந்தாய்
உக	— இறக்க
உகுத்தது	— சிந்தியது
உகுத்தல்	— சிந்துதல்
உணங்கா	— வாடாத
உணங்கினன்	— வாட்டமுற்றுன்
உந்தையர்	— முதாதையர்
உம்பி	— உன் தம்பி
உரம்	— மார்பு
உருத்தவன்	— சின்தெமுந்தவன்
உருத்து	— கோபித்து
உரும்	— இடி
உவரி	— கடல்
உழைத்த	— நாம் செய்து சேர்த்த
உள்கிடும்	— நிலைப்பான்
ஊதியவரங்கள்	— தம்முயற்சியாற் பெற்ற வரங்கள்
ஊற்றம்	— வலிமை
எண்க	— உள்ளத் திண்மை விளங்க
எரிப்படலை	— தீப்படலம்
எருவை	— கழுகு
எம்பி	— என் தம்பி
எவ்வி	— ஏவிட
எவ்வியது	— செலுத்தியது
எளியவர்ப் பொங்குதல்	— தம்மிலும் மெலியாரைத் துண்புறுத்தல்
என்றி	— என்று கூறுவாய்
என்று	— இணங்கி
ஏதிலார்	— தொடர்பில்லாதவர்
ஏது	— காரணம்
ஏய்த்த	— ஒன்றி நடந்த, பொருந்திய
ஏயா	— இசைந்து
எல்லை	— பொழுது
ஏவர்	— குற்றமுடையவர்

ஏவா	— ஏவாடே
ஒருவ	— பிரித்தறிய
ஒருமை	— ஒருகட்சி
ஒல்லை	— விரைந்து
ஒறுக்குவர்	— அதட்டுவர்
ஒறுப்பல்	— அழிப்பேன்
ஒங்கல்	— மலை
ஒதம்	— வெள்ளாம்
ஒரும்	— எண்ணுவான்
கங்குவின் வேலை	— இரவாசிய கடல்
கட்டதோ	— புனைந்துரையோ
கட்டடோ	— உரைகல்
கண்ணன்	— இராமன்
கண்டகன்	— முன்போன்ற கொடியவன் (இராவனன்)
கணவிச்சியான்	— மழுப்படையான்
கடித்தலம்	— இடுப்பு
கடைக்கால்	— ஊழிக்காலம்
கடைக்கண்டு	— செய்து முடித்து
கடிப்ப	— ஓலிக்க
காலியது காலம்	— கலிகாலம்
கஷி	— குரங்கு
கறவங்குதல்	— ஓலித்தல்
கறையடி	— உரல்போன்ற கால் (யானை)
கிலீ	— வில்
செயிர்	— பகை
செரு	— போர்
செக்ருவேட்டு	— போரை விரும்பி
சேக்கை	— படுக்கை
சைலம்	— மலை
சோற்றேன்	— சொன்னேன்
சோறி	— இரத்தம்
தக்கிலுது	— தகாது
தக்கிலாதிமைத்து	— தகாத செயலைச் செய்த
தகு	— நடுவு நிலைமை
தடம்	— மலைப்பக்கம்
தடிந்து	— கொன்று, மின்னல்
தண்டம்	— தண்டனை
தம்முன்	— தமையன்
தமாலம்	— பச்சிலைபுரம்
தயங்கு	— விளங்குவின்றி

தருச்சு	— பேராண்மை, அகங்காரம்
தவர்	— தவம் செய்பவர்
தறையடித்தல்	— அணி அடித்தல்
தனு	— வில்லு
தாவரும்	— அழிவில்லாத
திக்கயம்	— திக்கு யானை
திருமறுமார்பன்	— ஸ்ரீ வத்சம் என்னும் மறுவை மார்பிற் கொண்டவன்
துகள்	— குற்றம்
துள்ளற	— குற்றமில்லாமல்
தும்பி	— யானை
துய்ய	— தூய
துய்யடை	— பஞ்சப் பொது
துரப்ப	— எய்ய
துவன்று	— நிறைறந்து
துன்னினர்	— நெருங்கினோர்
தெண்டிலா	— தெளித்தல் இல்லாத
தெழிப்பார்	— அதட்டுவர்
தேரின்	— ஆலோசிக்குமிடத்து
தெற்று	— அழியாத
தொள்கு	— விலங்குகளைப்பிடிக்க விரித்த வலை
தொன்றமு	— பெரும் களங்கம்
தோன்றல்	— மகன்
நந்தா	— வாடாத
நவை	— குற்றம்
நறவம்	— கள், தேறல்
நறிது	— நறுமணம் உடையது
நாகம்	— கரடுன்னை, மலை, பாம்பு
நாகர்	— பாதாள லோகத்தவர்
நினைம்	— கொழுப்பு
நிருதர்	— அரக்கர்
நிவந்த	— பரவியுள்ள
நின்கட்டனென்	— நின் உயிரைக் களைந்தேன்
நீல் நிறம்	— நீலநிறம்
நெக்கென	— நடுக்கமுற்றன
நேமி	— சக்கரம்
நேபிக்குன்றம்	— சக்கரவாளகிரி
நேரன்று	— தகுதியன்று
நொய்தின்	— எவிதில்
நோன்மை	— பெருமை
பகழி	— அம்பு

பட்டி	— திக்கொழுந்து
படுப்பள்	— அழிப்பேன்
பண்ணவடி	— கடவுள்
பதம்	— இடம், சொல்
பயம்	— பயன் 18
பயிராடோ	— அழையாடோ
பரக்களி	— பெரும்பழி
பரமன்	— மேலோன்
பரிவு	— துன்பம்
பவம்	— பிறப்பு
பன்னி	— பலமுறை சொல்லி
பாடு	— பெருமை
பாதுகம்	— திருவடிடு
பாலமை	— பிள்ளைத்தனம்
பிலம்	— பாதாளம், குகை
பிள்ளைவர்	— பிள்ளாவங்குவர்
புடைவிசித்த	— பக்கங்களிற் பரந்துநின்ற
புத்தேளிர்	— தேவர்
புந்தி	— அறிவு
புரிகுழல்	— சுருண்டு நெளிந்த கூந்தல்
புல்லி	— அணைத்து
புளிஞர்	— வேடர்
பூசல்	— புலம்
பெயர்த்தும்	— மீண்டும்
பெயராய்	— திரும்பி வராது விட்டாய்
பெற்றி	— இயல்பு
பொடிப்ப	— சிதற
பொதிர்வுற்ற	— பக்கங்களிற் பரந்து நிமிர்ந்த
பொதுமை	— எவ்வுயிர்க்கும் நடுவாய் நின்றுதவும் தன்மை
பொருவு	— ஓப்பு
பொன்றுதி	— இறப்பாயாக
மடுத்து	— இடையிற் செலுத்தி
மதம்	— செருக்கு
மந்தி	— பெண்குரங்கு
மயர்வு	— மயக்கம்
மருமம்	— மார்பு
மரைமலர்	— தாமரை மரை
மற்றிலன்	— வேறு உதவி செய்யும் ஆற்றல் இல்லேன்

- மறித்தும்
- மன்னுயிரி
- மனுநெறிபுக்கவேல்
- மாடு
- மாண்ட
- மாருதி
- மால்
- மாலை
- மான
- மிடல்
- மிலைந்து
- மினல்
- மீளிமா
- முழும்
- முள்சிடும்
- முனிவு
- மூரியன்றிலம்
- ஞாலம்
- மைந்து
- ஷுகம்
- வடித்த
- வயங்கு
- வயிர்த்த
- வல்லே
- வலம்
- வலிக்க
- வள்ளியோர்கள்
- வள்ளியோன்
- வளாகம்
- வன்னி
- வாய்க்கை
- வாரி
- விரைகுழல்
- வில் இகல்
- இறைத்திறம்
- விலித்துளான்
- விறல்
- வெந்
- வெந்தொழில்
- வெறி
- வேலை
- வைகலும்
- மீண்டும்
- சிறந்த உயிர்
- மனுவின் நீதிப்படி நடத்தல்
- பக்கம்
- மாட்சி பொருந்திய
- அனுமன்
- மயக்கம்
- திருமாலை (இராமசௌ)
- பெருமை மிக்க
- வளிமை
- குடி
- மின்னல்
- புளிக்குட்டி
- குகை
- முழுகி அழுந்தத் தக்க
- கோபம்
- சூரிய மண்டிலம்
- ஒருவகை மரம், முதற்காரணம்
- வளிமை
- கருங்குரங்கு
- அடிகுற அமைக்கப் பெற்ற
- விளங்கு
- வயிரம் பொருந்திய
- விரைவில்
- பலம்
- இழுக்க
- கொடையாளிகள்
- கொடையாளி
- பரப்பு
- மதங்கமுனிவர்
- வாய்ச்சொல், உண்மை
- வெள்ளம் (மலையருவி)
- மணம் பொருந்திய கூந்தலை உடையவன்
- வில்லாற்றல்
- விரும்பும் செயல்
- இறந்துளான்
- வளிமை
- முதுகு
- போர்த்தொழில்
- மணம்
- கடல்
- நாள்தோறும்

“பயன் தூக்கார் சேப்து உதவி”

●வாளி விதைப்பிடவம் என்னும் இந்நாலை எங்கள் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் தங்கள் நுடும்பத்தலைவரின் நிலைவாக வெளியிட்டு உதவிய அசில இலங்கைக் கம்பன் கழகப் போஷகர், திரு.தா.கனகந்தாரம் அவர்கட்டும், அவரின் மைத்துனரும் கம்பன்கழகப் பொறுளாளருமான திரு. க. மாணிக்கவாசகர் அவர்கட்டும், அவர்தம் குடும்பத்தினர்க்கும் — — ,

●இந்நாலுக்கு முன்னாரை வழங்கிய, எம் கழக ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர், பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கட்டும் — — .

●இந்நாளின் அரும்பொருள் அகராதியின் ஓர் பகுதியைத் தொகுத் தலித்த பலாளி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை, ஆங்கில விரிவுறையாளர் திரு. சோ. பத்மநாதன் அவர்கட்டும் — — ,

●இம் மலரின் அட்டைப்பட ஒலியத்தையும், அரும்பொருள் அகராதியின் மறுபகுதியையும் ஆக்கித் தந்து உதவிய, ஆற்கந்த தயிற்றிலும் பிக்கிறிப்பான ஒலியத் திறமையும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றவரான யாழ். பல்கலைக் கழக கலைப்பீடு மாணவர் செல்வன் க. இருபுரன் அவர்கட்டும் — — ,

●கையெழுத்துப் பிரதி எடுத்து உதவிய யாழ். வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி உயர்தர வகுப்பு மாணவன் செல்வன். என். எஸ். ஜோர்ஜ் அவர்கட்டும் — — ,

●இப் பகிப்பில் ஆலோசனைகளை வழங்கிய நன்பர் திரு. கங்கைவேணி யன் அவர்கட்டும் — — ,

●நாலை அழகுறப் பதிப்பித்து உதவிய செட்டியார் பதிப்பகத்தினர்க்கும் — — ,

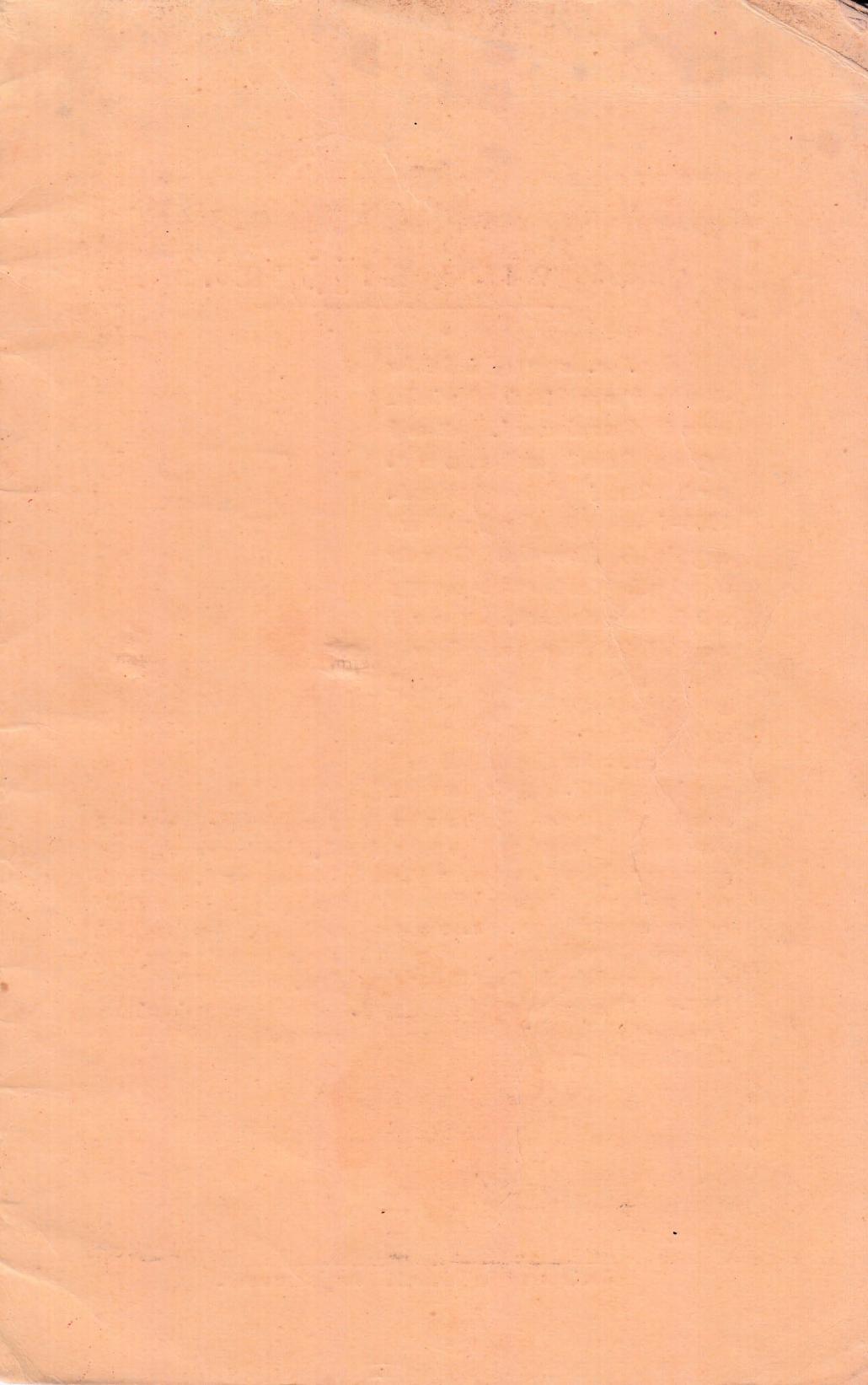
ஓ எது மனமார்ந்த நன்றிகள் ஓ

“கம்பன் புகழ்பாடுக் கன்னித் தமிழ் வளர்ப்போம்”

அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகம்,
“கம்பன் தமிழ்க் கோட்டம்”,
300, கோயில் வீதி,
நல்லூர், யாழ்ப்பாணம். டூட்டி. சு. சு. சு. சு.

க. குமாரதாஸன்
செயலாளன்

புதியது

வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர்.

திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் சுருவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். அவர் தந்தை பெயர் கந்தையா. தாய் பெயர் சின்னத்தங்கம். 1908-ம் ஆண்டு பிறந்த இவர் சுருவிலை கோயில் கொண்டிருக்கும் ஜியப்பனில் மர்றுத் பக்தி கொண்டவர், அமர்க்கணபதிப்பிள்ளை உழுதொழி வில் ஈடுபட்டிருந்தபோதும் கலைத்துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடுள்ளவராக விளங்கினார். பல நாடகங்களிலும் இவர் நடித்ததுண்டு. தன் வாழ்க்கைத் துணையாக தெய்வானை அம்மையாரை ஏற்றுக் கொண்ட இவருக்கு தங்கேஸ்வரி, தற்பரானந்தன்குண்பாலசிங்கம், கந்தசாமி, மாணிக்கவாசகர், நாகேஸ்வரி என்னும் ஆறு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். இவரின் மூத்த மருகர் திரு. தா. கணகசுந்தரம் ஆழ்ந்த தமிழ்ப் பற்றுக் கொண்டவர். சிறந்த இல்லானையும் உயர்ந்த குழந்தைகளையும் பெற்றிருட்டத் திரு. கணபதிப்பிள்ளை 1987-ல் இறையடி சேர்ந்தார். அவர் விருப்பப்படி மாணவர்களுக்குப் பயனுறும் வகையில் இந்தால் வெளியிடப்படுகிறது.

